

അചൈതന്യശാസ്ത്രമുദ്രാസ്ഥാനം നമ്പർ 21.

ഭരണഭംഗിത

(ഒരു നിരൂപണം.)

ശ്രീമദ് ആഗമനന്ദസ്വാമികൾ.

[ഖില അണ 6.

ജ്ഞാനോദയം പ്രസ്സ്, കാലടി.

അഭിലാഷപാത്രം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

1.	അദ്ധ്യാത്മിക സൂക്ഷികൾ	2 8 0
2.	വിവേകമുധാമണി	2 0 0
3.	ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ	1 8 0
4.	ശ്രീരാമകൃഷ്ണഭദ്രൻ	0 5 0
5.	വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ	0 5 0
6.	വി:പ്രസംഗങ്ങൾ ര: ഭാഗം	0 5 0
7.	ഹിന്ദു മതം ശക്തിപരീക്ഷ:-	0 5 0
8.	ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസം	0 5 0
9.	കൃഷ്ണൻ കൃഷ്ണൻ	0 5 0
10.	ജീവേശ്വരസ്തവം	0 5 0
11.	സ്തോത്രാവലി	0 4 0
12.	അനുപ്രസംഗം	0 2 3
13.	ശ്രീകൃഷ്ണൻ	0 3 0
14.	കൃഷ്ണൻ പള്ളിമതവും	0 4 0
15.	ഭഗ്വദ്ഭാഗവദ്ഗീത	0 3 0
16.	പുനർജന്മമോക്ഷത്തെ-	
	ശ്രീനാഥൻ	0 3 0

ശ്രീമത് ഭരണാൽക്കീത

(ഒരു വിശദീകരണം)

ഞാൻ മലയാളത്തിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ പ്രസംഗിക്കേണ്ടത് എന്നു അല്പാപകന്മാരോട് ചോദിച്ചതിൽ അല്പം ഇംഗ്ലീഷായാൽ നന്ന് എന്നു അവർ പറഞ്ഞതിലും ഒടുവിൽ എനിക്ക് തീർത്തുതന്നുവാനുള്ള അധികാരം വിട്ടുതന്നു. ഞാൻ മലയാളത്തിൽ മതീയെന്നാക്കി സാമൂഹിക പദങ്ങൾ വിഭജിതമാക്കുകകൂടി തൽപ്പരപ്പെട്ടുവെങ്കിലും പ്രമാണം. മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അതേ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ലാഘവമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ സ്വാഭാവികമായാൽ നന്ന്.

പ്രസംഗിക്കാൻ വരുമ്പോൾതന്നെ എന്റെയടുത്തു

* അല്പം യൂണിയൻകൃത്യം കാഴ്ചയിൽ വെച്ചു ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

കുരുതയെ ഭൂതൻ മുഖേന ഇന്നത്തെ സമ്മേളനത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ പരമതദ്വേഷണം ചെയ്യാതെ പ്രസംഗിക്കണം' എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചു. എന്നെ ഒരു പരമതദ്വേഷകനാണെന്നു ചിലർ ധരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇതിനെപ്പറ്റി അല്പം മുഖവുരയായി പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ കൊളെയും ഭക്ഷിക്കണമെന്നു ചക്കക്കാരനല്ല. എന്നാൽ തെറ്റു തെറ്റാണെന്നു പറയാതെ എനിക്കറിയാത്തതുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പരമതമെന്താണു്? സ്വമതമെന്താണു്? സത്യവും ലോകത്തിന്റെ നന്മയുള്ളതും ആയതെല്ലാം ഏതേതാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവനും ഏതേതാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണു് ഞാൻ. ഏതെൻ അർപ്പൻ എന്തു അബദ്ധം പറഞ്ഞാലും അതു ശരിയാക്കണമെന്നും മറ്റുള്ളവരുടേതു് എല്ലാം തെറ്റെന്നു പറയണമെന്നും എനിയ്ക്കു പക്ഷമില്ല. ഏതെൻ അർപ്പനും മുത്തർപ്പനും വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മതത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നിരീകരിക്കാനും ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിലുള്ള ആചാര്യന്മാർ ഉപദേശിച്ചതൊക്കെ തെറ്റെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവനല്ല ഞാൻ. എല്ലാ മനുഷ്യരും സത്യം— ഇൻഡ്യയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നു വന്നതും അകത്തുണ്ടായതും ഏതായാലും— അംഗീകരിക്കണമെന്നും സത്യമല്ലാത്തതു് എവിടെയുള്ളതായാലും തള്ള

ഞമെന്നും ഞാൻ പറയുന്നു. ഇതശ്ചരൻ സത്യസപര്യ
പനാണം. “സത്യം ജ്ഞാനമനന്തം ബ്രഹ്മ” എന്നു വേ
ദം പറയുന്നു. ഏവിയെങ്കിലും നിന്നു വരുന്നു
ഏതെങ്കിലും സത്യംശം ഞാൻ സ്വീകരിക്കാതിരിക്ക
യോ ഏതെങ്കിലും അസത്യംശം സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ
്താൽ ഞാൻ ഇതശ്ചരൻനിന്നു അത്രയും അകന്നു നിൽ
ക്കുന്നുവെന്ന് എങ്കിലും പറയാം. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ പ
രമതത്വമെന്നപ്രിയനാണെന്നു നിങ്ങളിൽ ചിലരെ ആരോ
പനാത്തു മനസ്സിലാക്കിയതു തെറ്റാണെന്നു ഞാൻ ആദ്യ
മായി അറിയിക്കുന്നു.

ഞാൻ 15 വയസ്സിൽ ഒരു നാലാഹാരം വിദ്യാത്മി
യായിരുന്നപ്പോൾ എങ്കിലും കുറേക്കൂടി കഠിനാഭ്യസനം
യിരുന്നു. അന്നു ഞാൻ എഴുതിയ ഒന്നാമത്ത് നാൽക്കോ
ലികൾ നിങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കും

“ഹരേ! പദ്മനാഭാ! ശിവ! ബ്രഹ്മ! ബോധ-
പ്രഭാഹരൈക! വിശ്വപരമർത്ഥഹരത്വൻ!
സരോജാസനോത്തമ! ഹേ! ക്രിസ്തദേവ!
കർത്താവ് ഞാൻ നിൻപദത്താമസേച്ചൻ
ശൈവം വൈഷ്ണവമംഗിയായ മതസം-

ഭേദം നശിച്ചിടണം

ദേവൻ സർവ്വപരം പരൈകതീയൻ

ദീപിക്കണം മാനസേ
സർവ്വത്തിങ്കലുമാത്മസംബുദ്ധവാ-
യീഭേണമെന്നാകിലോ
സർവ്വശ്രേയസതയാൻ ഭോജനവിഭവം
കൈവന്നിട്ടും ജ്ഞാനിയാം

ഇതിലെ കവിത നോക്കേണ്ട. അന്നു മുതൽ ഈ ശ്ലോകനേയും ജ്ഞാനത്തെയും ജ്ഞാനിയേയും പറ്റി എന്തിനേണ്ടായിരുന്ന സങ്കല്പം ഇതാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുക. അന്നു ഞാൻ ശ്രീ വർവേകന്തേദസപാമികളുടേയും മറ്റും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനശേഷം ആ മാതിരി പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും ലോകഗതിയെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണന്റെ ഒരു അനുഗാമിയായൊരു ചെൽക്കുപ്പാൾ എനിക്കു സങ്കവിതയെഴുതിപ്പം വന്നുവെന്നു വിവരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു എന്തുവകാശമാണുള്ളത്? ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ അനുഗാമികളിൽ ഒരാൾക്കും പരമതാസഹിഷ്ണുതയുണ്ടാകയില്ല ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ മുഖ്യോപദേശം “തത്ത്വതത്ത്വപഥം” എന്നാണു്. അതായതു് എത്ര മതങ്ങളുണ്ടോ, അത്രയും മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടു് എന്നർത്ഥം. ഒരേ ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കുവാൻ പലേ മതപ്രകൃതിക്കു ക്കു പലതാണു മാർഗ്ഗം. ഒ

രേ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു പലേ വഴികളുണ്ട്. ആലുചായിൽ
വന്നൊത്താൻ ഒരേരേ ഭിക്ഷിയിൽനിന്നു വരുന്നവർക്ക് എളുപ്പ
വഴി ഒരേരേന്നോണല്ലോ. ആരോടും എന്നു ഒരേകാര്യം
സ്വന്യാഭിഷാൻ പലതരം രോഗികൾക്കു പലതാണ് ഒരു
ഷധം. “കാലദേശാവസ്ഥാനന്യതയായി ഒരോ ദേശ
ത്തു് ഒരേരേ കാലത്തു് ഒരോ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജനി
ച്ച ജനങ്ങൾക്കു ആത്മലഭത്തിന്നും ഈശ്വരദർശനത്തി
ന്നും പറ്റിയ വഴികൾ കാണിക്കാൻ പലേ അവതാരപു
രുഷന്മാരും ആദിഷ്ഠപുരുഷന്മാരും ആചിർഭവിച്ചു ഭിന്ന
ഭിന്ന മതങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ മതങ്ങളെല്ലാം അത
തു മനുഷ്യകൃതിക്കാകു് പറ്റിയതാണ്.” ഇതാണ് ഞ
ങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ
ശ്വരദർശന പുരുഷന്മാർ ഏർപ്പെടുത്തിയ മതമല്ലാതെ
മതമെന്നപേരിൽ മുമ്പു പ്രചാരത്തിലിരുന്നതോ ഇന്നു
പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതോ ആയതെല്ലാം ഈ
ശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കു
ന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി ഇന്നു ഹിന്ദുക്കളെന്ന വിഭാഗ
ത്തിൽപ്പെട്ടവരും ഭഗവാൻ ശങ്കരനാൽ നിഷേധിക്കപ്പെ
ട്ടവരും ആയ കാപാലികന്മാരെയും ശാക്തവാമാചര്യം

കളേയും എടുക്കുക. എത്രയധികം മനുഷ്യരുടെ തലവെട്ടി ഓമാമിടുന്നുവോ അത്രയും ഉയർന്ന സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെന്നു കാപാലികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“പീതപാ പീതപാ പുനഃപീതപാ” എന്ന ജ്യോതിഷത്തെ ആസ്പദമാക്കി എത്രയധികം കള്ളു കുടിക്കുന്നുവോ അത്രയും മോക്ഷത്തെ സമീപിക്കുന്നുവെന്ന് വാമാചാര്യർ പറയുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തൊറ്റപ്പാട്ട് വാമാചാര്യരുടെ അഭിപ്രായമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള കാപാലികമതം, ശാക്തമതം മുതലായവ അതിന്റെ സ്ഥാപകന്മാർ എന്തർത്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നാലും ഇന്നത്തെ അതിന്റെ അനുരാമികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇയശ്വരപ്രാപ്തപരമായ അജ്ഞാനം വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവർ തീർച്ചയായും നിഷേധിക്കപ്പെടേണ്ടവരാണ്. “ഇവയെല്ലാം മതമായതുകൊണ്ട് നിഷേധിക്കാൻ പാടില്ല” എന്നു ബുദ്ധിയുള്ളവരും ലോകത്തിന്റെ നന്മയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും പറയുകയില്ല. എല്ലാ മതവും ഇയശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത് എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും ഇണകാണുന്ന ഭാവത്തിലല്ല എന്നു തീർച്ചയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻതന്നെ

സത്യം, സദാചാരം, കർമ്മകാണ്ഡനയ്യാഗം എന്നിവ ഈ ശാസ്ത്രപ്രാപ്തിയ്ക്കു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു പറയുകയില്ലാത്തതാണ്.

അതിനാൽ ഞങ്ങൾ പല മതമതങ്ങളുടേയും ആചാരങ്ങളുടേയും ഉപദേശങ്ങൾക്കും, അവ യുക്തിയ്ക്കും അനുഭവത്തിനും ലോകകല്യാണത്തിനും ഹാനികരമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ വേറെ വ്യാഖ്യാനം കൊടുക്കുന്നു. ഈ വ്യാഖ്യാനത്താൽ യാദൃച്ഛികമായിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ സത്യം ഒരിക്കലും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും ലോകകല്യാണത്തിനും വിരുദ്ധമായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഉദാഹരണമായി “പീതപാപീതം” എന്നു മുൻപറഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ “ഈ ശാസ്ത്രാനുമാതൃതമധുപം ചെത്തിട്ട് പുനഃജന്മമുക്തനാകുന്നു” എന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതിനു വിപരീതമായി “കള്ളകടിക്കണം” എന്നു പറയുന്ന മതത്തെ ഞങ്ങൾ ഖണ്ഡിക്കുന്നു. ഇത് ആവശ്യമല്ലെന്നാണു ഖണ്ഡിക്കുക.

“ഏതുമതമായാലും മതി. എല്ലാമതവും നല്ലതാണെന്നു” എന്നു പറയുന്നവർ കള്ളകടിക്കുന്ന ശാകേതാ

യമതകാരായാലും മതി എന്നല്ലെ പരയുന്നത്? അതിന്റെ അർത്ഥം, “എല്ലാവരും കള്ളകുടിയന്മാരായാലും ഞങ്ങളുടേതല്ലേ? അതും നല്ലതുതന്നെ” എന്നാണ്. അതിനോട് ഞങ്ങൾ യോജിക്കുന്നില്ല. ഇതിനാൽ ഞാൻ പരമതദ്വേഷകനാകുകയാണെന്നിൽ അത് എനിക്കു സന്തോഷമാണ്. “എന്റെ അച്ഛന്റെയും മുത്തച്ഛന്റെയും കാലം മുതൽ പൂർപ്പാട്ടു നടന്നുവരുന്നു. അതു ഞങ്ങളുടെ മതതത്വമാണ്. അതിനെ ഭൂഷിച്ചു പരയുന്നത് പരമതദ്വേഷമാണ്. അത് തെറ്റാണ്” എന്നു പറയുന്നവരുടെ വക്കുറിനെ ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന മതങ്ങളെ പരകീയമായാലും സ്വകീയമായാലും നിർഭയം എതിർക്കണമെന്നു ഞാൻ എല്ലാവരോടും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു പരമതദ്വേഷകനാണെന്നു നവീന വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച യുവാക്കളായ നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കയില്ലെന്നു ഏതെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ മതം-ഇപ്പോൾ ആത്മശാസ്ത്രപരമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തസഞ്ചയം-തെറ്റാണെന്നും യുക്തിശൂന്യമാണെന്നും തെളിയിക്കുകയും കൂടുതൽ യുക്തിയുള്ള ഒരു കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്താൽ ആ മതത്തിലേക്ക് മാറാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണെന്നും ഞാൻ

തിങ്ങളോട് പൂതിയെ ചെയ്യുന്നു. ഈ മുഖവുരയോടുകൂടി ഞാൻ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

വേദങ്ങൾ നാല്, വേദാംഗങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ആറ്, മീമാംസ, ന്യായം, പുരരണങ്ങൾ, ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആയുർവേദം, ധനുർവേദം, ഗാന്ധർവ്വവേദം, അത്ഥവേദം എന്നീ പതിനെട്ടും ഹിന്ദുക്കൾക്കു പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. മറ്റുള്ളവയെല്ലാം വേദങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നിടത്തോളമെ പ്രമാണങ്ങളാകുന്നുള്ളു. അതായത് അവ വേദാന്തരീകളാകുന്നു. വേദങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ പാരമ്പര്യകീക ശ്രേയസ്സിനു വേണ്ട കാര്യങ്ങളെ നേരിട്ടുപദേശിക്കുന്നവയാണ്. പരലോകത്തെ ചരന്ന് ഇഹലോകം ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ഹിന്ദുവാകുന്നില്ല. ഇഹലോകത്തെ ജീവിതം ഏർപ്പാടാക്കുവാൻ ഏതൊരു ഇഷ്ടത്തോടു വശമുണ്ടോ. ഇതിനുവേണ്ടി അനന്തമായ അനന്തജീവിതം ബലികഴിക്കുന്നവൻ ഏങ്ങനെ വിവേകിയായാകും? ഈ ജീവിതം അനന്തജീവിതച്ചങ്ങലയിലെ ഒരു കണ്ണിമത്രമാണ്. ഈ ജീവിതം ശുദ്ധതയിൽനിന്നുണ്ടായതല്ല, ആകാശം തരച്ചതല്ല. ഒരു അനാദിഭൂതകാലം ഇതിനുണ്ട്. അങ്ങനെയൊന്നിൽ അനന്തഭാവിയും ഇ

നിന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അപ്പോൾ അതിനെക്കൂടി ശോഭനവും ആനന്ദപൂർണ്ണവുമാക്കാൻ വിചേകിയായ മനുഷ്യൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. “അല്ല: ഈ ജീവിതം ശൂന്യത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി, ശൂന്യത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു” എന്നു പാശ്ചാത്യമതചിന്തകരിൽ പിന്നെ ഈ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിത്തന്നെ ഇത്രവളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് പ്രയോജനമെന്തു? ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ മരണം നിശ്ചയം. മരണം ഭയം ഗാഢാക്രാന്തമായി പലവിധ ഭയശബ്ദങ്ങളോടുകൂടി തന്നെയാണ്. ഇന്നു വരെ പട്ടുപത്തിമാർക്കുകൂടിയും പ്രായേണ അനുഭവപ്പെട്ടു കാണുന്നത് അതിന്റെ, അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതല്ലേ? ആത്മമര്യ എന്തു കൊണ്ട് പാടില്ല? പരഹിംസ എന്തു കൊണ്ട് പാടില്ല. നമുക്കു ജീവിച്ചിരിക്കണം, മെനയുള്ള സെന്റിമെന്റൽ (Sentimental) ആയതോന്നൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രം. ഒരു സെന്റിമെന്റിനെ ആസ്പദമാക്കി ഏതാനും നിയമങ്ങളേർപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ ഭാസനായി മനുഷ്യൻ ജീവിക്കണമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നത് എത്ര ദുർലഭം? എത്ര ഭീരുത്വം? വാസ്തവത്തിൽ ശൂന്യത്തിൽ നിന്ന് ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ജീവിതവും അങ്ങിനെ തന്നെ. അത് അനാദ്യതയാകുന്നു. ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, പരലോകശ്രദ്ധയ്ക്കിന്നും കൂ

ടി ആചര്യങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ വേദങ്ങൾ വിധിക്കുന്നു
വെന്നും വേദങ്ങൾക്കു വിധേയങ്ങളാകുന്നു എന്നുള്ള വിദ്യ
കൾ എന്തും ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നു. “ഇന്നത്തെ ഈ
ലോകത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയും നടക്കട്ടെ. വി
നശത്തത് എന്തിന് ആലോചിക്കണം?” എന്നു പറയു
ന്നതു ബാലിശമാകുന്നു.

വേദങ്ങൾക്കു മണ്ടുവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് കർമ്മ
കാണ്ഡം, മറൊന്ന് ജ്ഞാനകാണ്ഡം. കർമ്മകാണ്ഡ
ത്തെ സംഹിതയുടേ ബ്രഹ്മണങ്ങളുടെ ഭൂമിഭാഗവും പറ
യുന്നു. ഇതിൽ കർമ്മങ്ങളെയാണ് മുഖ്യമായി വിധി
ച്ചിരിക്കുന്നത്. മതത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ തെളിച്ചുപ
റഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉപനിഷത്തുകളിൽ - ജ്ഞാനകാണ്ഡ
ത്തിൽ - ആണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ചരിത്രാ
ലോപരാക്കൾ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംഹിതയിൽ പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ എടുത്തു ചുരുക്കിപ്പറയുക മാത്ര
മാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഉപനിഷത്തു
കൾ വേദത്തിന്റെ ഒട്ടുവിലുള്ള ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. പ്രാ
ചീനകാലത്തു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിത്തീർന്നാൽ അതിൽ പ
റഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ അതിന്റെ ഒടുവിൽ ചുരുക്കി
പ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇ
ന്നും പ്രസംഗത്തിൽ പലരും അങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.

അതുപോലെ സംഹിതയിൽ കർമ്മത്തോടനുബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ മുതൽ ഉപനിഷത്തുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഉദാഹരണമായി ഉപനിഷത്തുകളിൽ ചില മന്ത്രങ്ങളിൽ ഇതരപരൻ സർവ്വാപിയാണെന്നും ആ ഇതരപരനെ പ്രാപിക്കാൻ സത്യം ഒരു പ്രധാന ശർമ്മമാണെന്നും പറയുന്നു. ഇതു സംഹിതയിൽ പറയാത്തതല്ല; സംഹിതയിലും ഇതേ അർത്ഥം ഹോമത്തിനുപുറകുള്ള ഏതാനും മന്ത്രങ്ങളിൽ അടക്കിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത്രമാത്രമല്ല; സംഹിതയിൽ അഗ്നി, വായു മുതലായ ദേവന്മാരെ ആസ്സദമാക്കി/കാണുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്ക് ആദ്യോത്ഥികാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പ്രമാണസംഹിതം തെളിയിക്കുന്ന പ്രാചീന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തന്നെ ഇല്ലെന്നില്ല.

സംഹിതയ്ക്കു പ്രാചീനകാലം മുതൽ പൗരാണികമായും ശുപനിഷദുമായും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വംശപരമ്പരയാ പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നു. ഇതിനെ പൗരാണിക ചൈതന്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേദഭാഷ്യം ചെയ്ത “സായനൻ” തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇദ്ദേഹം എന്തെന്നും “ആത്മാവ്” എന്നു അർത്ഥമുള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹവേണ്ടി വി

ധിച്ചിട്ടുള്ള ഹോമം നാം ഇന്ന് വ്യവഹാരത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വെറും നെയ്യും സോമവും പുരാധാരവും കൊണ്ടുള്ളതല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ഇവയൊന്നും ഇന്നു ധരിക്കാറുള്ള സാധനങ്ങളല്ലെങ്കിൽ യുപവു യജ്ഞപാത്രം മുതലായതും വെളിയിൽ തടികൊണ്ടും മറ്റും ഉണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നും വരുന്നു. ഇങ്ങനെ സംഹിതയുടെ അർത്ഥം മുഴുവൻ മാറുന്നു. ഇതുപോലെ ഭരത ദേവന്മാരെയും ഏടുക്കുക. “നൃസംവാദിത്വ ബ്രഹ്മ” എന്ന ഒരു മന്ത്രമുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ ആദിത്യൻ ആരണേ? ഞാൻ ഇയ്യുടെ യുക്തിപാദികളുടെ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചു. അതിൽ മനുഷ്യർ ആദിമഘട്ടത്തിൽ—അപരിഷ്കൃതദശയിൽ—ഓടുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളും തിളങ്ങി സഞ്ചരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്ന സൂര്യ ചന്ദ്രാദികളും ചേതനവസ്തുക്കളായും അവയുടെ അടിയിൽ ദേവതകൾ ഇരിക്കുന്നതായും തോന്നുകയാൽ അവയെ ആരാധിച്ചു വന്നുവെന്ന് ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ വേദം ഈ സങ്കല്പത്തെ ആണോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു സംശയമാണ്. വൈദികമഹർഷിമാർ ആന്തരമായും ബാഹ്യമായും നാഗരികതയുടെ പരമോച്ചാപസ്ഥ പ്രാപിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുവാൻ ചളരെ ന്യായങ്ങളുണ്ട്. അവർ

ബാച്ചിശാഭിപ്രായത്തിനു വിധേയരായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ് ഒരു കാര്യം. വേദങ്ങളിൽ പറയുന്ന അശ്വമേധയാദിയാഗങ്ങൾക്കു് ഉപനിഷത്തുകൾ കൊടുക്കുന്ന ആന്തരീക്ഷം പുത്തനല്ല. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു പ്രതീകപാദാ കർമ്മസഹിതമായ ഉപാസനയും തക്ക യോഗ്യതയുള്ളവർക്കു് ആത്മീയമായ ഉപാസനയും ആനാദികാലം മുതൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടുവന്നുവെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നും — പരിഷ്ക്കാരം ഉച്ചാവസ്ഥയിൽ എത്തി മനുഷ്യരെല്ലാം ബുദ്ധിമാന്മാരായിപ്പോയി എന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു — ആത്മീകാഭിവൃദ്ധി വേണമെന്നുള്ളവരിൽ ഈ രണ്ടുതരം ഉപാസനയ്ക്കും അവകാശികളായവരെ ഞാൻ കാണുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ഇരണ്ടുതരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം അനുസരിച്ചുള്ള ഉപാസനാരീതികളും അനാദികാലംമുതൽ പ്രവർത്തിച്ചുവന്നുവെന്നതു വളരെ ശരിയാണ്. “അഗ്നിമീളെ” എന്ന മന്ത്രത്തിൽ യൈപനിഷദൻകാണുന്ന അഗ്നിയെന്നു വേറെ; പൈശരണീകൻ കാണുന്ന അഗ്നിയെന്നു വേറെ; “ആദ്യം പൈശരണീകമുതലേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പിന്നീടു് മറ്റേതെങ്കിലും അതിൽ ആരോപിച്ചതാണ്” എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്നും യൈപനിഷദോ

തും ബുദ്ധിമാനാണ്ടു ഗ്രഹിച്ചശേഷവും കുറെ അത്മ
ത്തിലുള്ള ഉപാസനയാവശ്യമുള്ള അധികാരികളെ അ
ഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതിനാൽ വേദത്തിന്റെ ആദിഭാഗങ്ങൾ
അപരിഷ്കൃതകാലത്തും ഒട്ടവിലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മനുഷ്യ
ൻ കർശ്ശാടി പരിഷ്കൃതനായശേഷവും ഏഴ്തിയത്
ണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല രണ്ടും രണ്ടതും അധി
കാരികൾക്കുള്ളതാകുന്നുവെന്ന് മാത്രം അങ്ങൾ സമ്മതി
ക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല, യുക്തിവാദി എന്തുതന്നെ പറ
ഞ്ഞാലും ഈ ഉപാസനകളുടെ ഫലം അങ്ങൾ കാണുക
യും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു പുറമേ മറ്റൊരാളി വളരെ ബ
ഹുമാനത്തോടുകൂടി ഈ മിടെ പ്രസംഗങ്ങളിലെല്ലാം ഉ
ച്ചരിക്കാറുള്ള ഈശ്വരവേഷ്യാഹ്വാനം ഷത്ത് സഹിതയിൽ
ചേർന്നതാണെന്നും അറിയണം. സാഹിതയിലെ
പ്രധാനപ്പെട്ട മന്ത്രമായ ഗായത്രിക്ക് ആദ്യത്വമികാത്മ
ത്തിലുള്ള ഉപാസനയുണ്ടെന്നും അതനുസരിച്ചുള്ള ഫലം
ഉപാസകൻ അനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും കൂടി ഗ്രഹിക്കണം.
അതിനെയൊന്നും പുറമേ “തിലോഷ്ഠ ഞ്ഞെമവദേവദേ വേദോ
ന്തഃ സുപ്രതിധൃതിഃ” (എങ്കിൽ എങ്ങനെയെന്നുപോലെ
വേദത്തിൽ വേദാന്തം-ഉപനിഷത്തത്വം-നല്ലവണ്ണം ഉ
റപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, എന്നു മെഴുതിയൊരുവു ഉണ്ട്. എ

ഇതിൽ എവിടെയാണ് എണ്ണ? എള്ളിന്റെ ഓരോ അംശത്തിലും എണ്ണയുണ്ട്. പെട്ടെന്നു നോക്കിയാൽ കാണുകയില്ല. ചതച്ചുടുക്കാവുന്നവൻ കിട്ടും. ഇങ്ങനെ അധികാരിഭേദമനുസരിച്ച് കാണുപയോഗമകമാകുന്നു വേദം. വേദസാരമാണ് ഉപനിഷത്തിന്റെ സ്വഭാവമാകുന്നു എന്ന്. സകല ഉപനിഷത്തുകളുമടക്കുന്ന പശുക്കളെ മോചിപ്പിക്കുന്നതായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അജ്ഞാനമാകുന്ന കുട്ടിയെക്കൂടി സൽബുദ്ധികൾക്കു കടിക്കാൻ വേണ്ടി കരളാടുന്നത് പാലം അതല്ല ഗീതയെന്നു പൂർണ്ണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ഗീത ഹിന്ദുമതമർഗ്ഗഗ്രാഹകമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഗീതയുടെ ഹിന്ദുമതത്വം മുഖക്കുരുത്തിൽ അറിയണമെന്നുള്ളവർ പഠിക്കേണ്ടതു് എന്നാൽ പഠിക്കേണ്ടതുപോലെ പഠിക്കണമെന്നും അറിയണം.

ഗീത ഉപദേശിച്ച സന്ദർഭം എല്ലാവർക്കും അറിയണം. പാണ്ഡവന്മാരെ കള്ളവും ചതിയും ചെയ്തു് ഉപദ്രവിച്ച കാളിഭേദിച്ച കൈരഥന്മാരുടേയും വനവാസവും അജ്ഞാതവാസവും കഴിഞ്ഞുവന്ന തങ്ങളുടെ പിതൃസ്വപത്തിൽ നിന്നു ഒരു ഗൃഹമെങ്കിലും "വേണമെന്ന്" ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് കിട്ടാത്ത പാണ്ഡവന്മാരുടേയും സൈന്യം യുദ്ധങ്ങളിൽ തയ്യാറായി നിൽക്കുമ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനാകുന്നു.

സാരഥിയേടുകൂടി അജ്ഞനൻ തേരിൽ കയറി അവിടെ എത്തുന്നു. അജ്ഞനൻ, ആരോടെല്ലാമുമാണ് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതെന്നും ആരെക്കൊന്നാണ് യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നും അറിയുക കഠിനമായിരുന്നു. രണ്ടുസേനകളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ തേരു നിറഞ്ഞാൻ ശ്രീകൃഷ്ണനോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. തേരു അപ്രകാരം നില്ക്കുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടുവശത്തും യുദ്ധത്തിന് തയ്യാറായി നില്ക്കുന്ന ആ ചാതുരന്മാർ, മന്തുലന്മാർ, സഹോദരന്മാർ, പുത്രന്മാർ, പെരുന്തന്മാർ, സഖാക്കൾ, ശപതന്മാർ, സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നിവരെ കണ്ടിട്ട് അജ്ഞനന്റെ വ്യയത്തിൽ വിചാരിക്കുകയും. “ഇവരെ കൊന്നിട്ട് രാജ്യമെന്തിന്? ഭോഗമെന്തിന്? ജീവിതമെന്തിന്? ഇവരെല്ലാം മരിച്ചുപോയില്ലെന്ന് എന്തു സുഖമാണ്? ഇവരെക്കൊന്നാൽ പാപമല്ലേ വരൂ? ഇവരെക്കൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ ഭിക്ഷയെടുക്കുകയല്ലേ നല്ലത്?” എന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്തകൾക്കധീനനായി ശോകസംവിഗ്നമാനസനായി---വിരക്തനായി ഭൂല-പീലും അമ്പും വലിച്ചു ഭൂരെയെറിഞ്ഞു. “ഇവർ നിരായുധനായ എന്നൊരു ആയുധങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൊന്നാലും ഞാൻ ഇവരോട് യുദ്ധം ചെയ്തയില്ല” എന്നും പറഞ്ഞ് തേർതട്ടിൽ കൂപണനായിരിക്കുന്നു. ഇതനുവ

സരത്തിൽ സകല ശോകത്തിന്റേയും ദാഹത്തിന്റേയും നാശത്തിനു പറ്റിയതായ ആത്മവിദ്യ ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഗീത എന്നാണ് ഐതിഹ്യം.

ഗീത ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതല്ലെന്നു ചില പക്ഷക്കാരെണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ, ആണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നില്ല അല്ലെന്നുള്ളതിനു തെളിവില്ലെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളൂ. മറ്റു പ്രമാണങ്ങളാൽ ഖണ്ഡിയപ്പെടാത്ത ഐതിഹ്യപ്രമാണമാണല്ലോ. ഗീതാകർത്താവിന്റെ കാലം ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കു മുമ്പാണെന്നു ബാലഗംഗാധര തിലകൻ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ തീച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ ബുദ്ധന്റേപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. കപിലൻ മുതലായവരെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പറയാൻ ഒരു അവസരമുണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധമതസിലാന്തങ്ങളെ നേരിട്ടു നിരൂപണം ചെയ്തതായി ഒന്നും കാണുന്നില്ല. “ജഗദാഹാരനീശപരം” “കശ്ചനഃ ശരീരസ്ഥം” എന്നും മറ്റുമുള്ള ഏതാനും ചില സ്ഥലത്തു മാത്രമേ ബുദ്ധന്റേയും ജീനന്റേയും സിലാന്തങ്ങളെപ്പറ്റി സൂചനയുള്ളൂ. ബൌദ്ധന്മാരുടേയും ജൈനന്മാരുടേയും ഐതിഹ്യപ്രകാരം ഗൗതമബുദ്ധനു

മുമ്പ് ചില സ്വഭാവങ്ങളും മറ്റൊരീണു മുമ്പ് ചില സ്വഭാവങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളെയെല്ലാം നല്ല വിധിയിൽ വിശദീകരിക്കണം എന്ന് ഏതെങ്കിലും ആളിനെ വിളിക്കുക. “അതീശ്വരൻ” എന്നതു കേവലം ചാർവാകസിദ്ധാന്തമാകാം. ആ ശാക്തീകത്തിലെ ബ്രഹ്മാവിനെപ്പോലെ, നോക്കിയാൽ അങ്ങനെ എഴുതുകയുണ്ടാകും. ചാർവാകസിദ്ധാന്തം ലോകത്തു മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന ഉള്ള കാലമെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. “കർമ്മശാസ്ത്രശരീരവത്” എന്നതു ജൈനസിദ്ധാന്തവുമാകണമെന്നില്ല. രാവണാദികൾ ആ വിധം തപസ്സു ചെയ്തതായി പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആറിയ നവസ്ഥികളിൽ ചിലർ പണ്ടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വരുന്നു. അവർ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാകാം. ഗീതയെപ്പറ്റിയുള്ള മറ്റു ചില ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും ഞാൻ വേറെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ എടുത്തു ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. ഗീതയിൽ ക്രിസ്തുമതസ്വഭാവങ്ങൾ കാണുന്നുവെന്നു ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറയുന്നു. എല്ലാ മതക്കാർക്കും പൊതുവേയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഗീതയിലുണ്ട്. എന്നല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള സിദ്ധാന്തമെന്നും ഗീതയിലില്ല. അഥവാ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗീതയിൽ നിന്നെടു

ത്തന്നെ പഠത്തുകൂടേ? ആണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും തിരിച്ച് അങ്ങനെയും പറയാമല്ലോ. ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; കൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ഓരോ തരം അധികാരികളെ - ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഇവർ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവർക്കു പൊതുവെ ചില സ്ഥിരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ അതു കേൾക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതിൽനിന്നെടുത്തതാകണമെന്നില്ല. വേറെ തെളിവില്ലാത്ത പക്ഷം ക്രിസ്തു അന്തസ്സ് പ്രാഗ്ദ്ധം ബഹിഷ്കൃതവും ഉപദേശിച്ചു. കൃഷ്ണൻ ബഹിഷ്കൃത പ്രാഗ്ദ്ധം കൂടാതെയുള്ള കേവലം അന്തസ്സ് പ്രാഗ്ദ്ധമാണുപദേശിച്ചത്. “അനന്ത്രിതഃ കർമ്മഫലം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സത്യാർത്ഥത്തെ നിവ്ചിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കിയാൽ ഇതുകാണാം. “പണമുള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെങ്കിൽ ഒട്ടകത്തെ സൂചിക്കണ്ണിൽക്കൂടി കടുത്താം” എന്നും, “നാളത്തെ കാര്യം നീ ആലോചിക്കരുത്” എന്നും, “മരിച്ചവൻ മരിച്ചവനെ കുഴിച്ചിടട്ടെ” എന്നും, “വലതു മെള്ളയൂടി ചാൽ ഇടതു മെള്ള കാണിച്ചുകൊടുക്കണം” എന്നും ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണൻ എല്ലാ കർമ്മവും ഫലേമരകൂടാതെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അത്ഭവിക്കേണമെന്നതി

ക്കു ഹാനിയില്ല; (നമം കർമ്മാണി ലിബന്തി) എന്നു പറയുന്നു. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നെടുത്തതല്ല ഗീതോപദേശം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം സാത്യാനിയുടേതായിരുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ജീവിതം സർവ്വഭൗമങ്ങളെയും ശക്തിയെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു അനന്തസ്തോശിയായി ലോകസംഗ്രാമങ്ങൾ കർമ്മം ചെയ്യുന്ന ഒരു ബഹിർഗ്രന്ഥമുണ്ടായിരുന്നു ഗീത ഉപദേശിക്കുന്നതും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന ഈ വിശിഷ്ടതയിലായതാണ്. ബൈബിളിൽ കാണുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതന ലയ്യുള്ളതാണ്. അതിനാൽ ഗീതയുടെ മഹോപദേശം ബൈബിളിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവിൽനിന്നും ഏകീകൃതമാണെന്നു പറയുന്നതു തെറ്റു്. ബുദ്ധന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പു ജീവിച്ച ഒരു അവതാരപുരുഷനെന്നു ആന്ത്യോക്യയിൽ ജാപലം പണ്ഡിതന്മാർ സമ്മതിക്കത്തക്കതെല്ലാം ഉള്ള നിലയിൽ ഏഷ്യായിലെ ഒരു ദിവ്യപുരുഷനാണ് ഗീതയുടെ കർത്താവ്. ഗീതയുടെ കർത്താവു താൻ ഈശ്വരനാണെന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും വിളിച്ചു പറയുന്നു.

“ഇമം വിവസ്വതേ യോഗം പ്രോക്തമാനമാവുതം.
വിവസ്വാൻ മനവേ പ്രാഹ മനുരേ ക്ഷപാകവേഷ്ടവീതി”

“ബഹുനീ മേ വൃതീതാനി ജനാനി തവ ചാ/ജ്ഞന!
താത്പരം വേദ സർവ്വാനി ന തപഃ വേത്ത ചർത്തേപ!”

“അവജാനന്തി മഹ മുന്യാ മഹാഷീംതനമോശ്രിതം
പരംഭാവമജാനന്തോ മമ ഭൂതാംഹമപരം”

മനസ്സാ ഭവ മത്ഭക്താ മദ്യജീ മഹാ നമസ് കരു
മാമേവൈഷ്ണി സത്യം ഭഗ പ്രതിജ്ഞേ പ്രിയോ/സി മേ
“പിതാഹമസ്യ ജഗതോ മാതാ ധാതാ പിതാമഹഃ”

“അപിചേത് സുഭാരാധാരോ ഭജതേ മാമനുഭാക്
സാധുരേവ സ മന്തവ്യഃ സൗഖ്യം വാസിനോ ഹി സഃ”

എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം ഇതിനെ കാണി
ക്കുന്നു.

ഗീതാകർത്താവു നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടു വളരെ പ്രാധാന്യം
കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗീതാകർത്താവിന് തന്റെ
പേര് എല്ലാവരും അറിയണമെന്നിപ്പ; തന്റെ പുസ്തകവും
തദ്വാരാ തന്റെ പേരും എല്ലാവരും ധരിച്ചുതന്നു
പൂജിക്കണമെന്നു പൂ. ധാരണ അദ്ദേഹം നടക്കുന്നു.
ഗീത എല്ലാവരുടേയും മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനെ
അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു.

“സർക്കരമാനപൂജാർത്ഥം തപോ ഭജനൈ വൈവ യത്
ക്രിയതേ തദിഹ പ്രേക്ഷതം രാജസം ചലാഗ്നവം”

“ഇതി തുല്യതമം ശാസ്ത്രമിദമേകതം മയാ നഃപ!”

“ഇദം തേ നാതപസ് കായ നാഭിജതായ കദാചന
ന ചാശുശ്രൂഷവേ വാ ധ്യാം”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. അതുകൊണ്ട് ഗീ
താകർത്താവ് ഒരു അർത്ഥപുരുഷനായിരിക്കണം. ഗീ
താതത്വം മനസ്സിലാക്കിയ ഒരാൾ - ഗീതാത്വം ശരിയായി
അറിഞ്ഞയാൾ - ശുകമുനിയും ശിവനും മന്ത്രമാണെന്ന്
ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. അത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ആത്മത
ത്വമാണ് അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നതും. അതി
ന്റെ ആചാര്യനായി സത്യനിഷ്ഠനായി വ്യാസാദികളേ
ക്കാൾ ആത്മികനിലയിൽ ഉയർന്നവനായി ഗീതോപദേ
ശമനുസരിച്ചു ജീവിച്ചവനായ “The most wonderful
householder and the most wonderful sannyasi in one”
[ഒരു ആളിൽ ഏറെയും ആശ്ചര്യമായ ശർക്കരബൃഹദ്
ഏറെയും ആശ്ചര്യകരമായ സത്യാസവദ് കലനായാൾ]
എന്ന് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ
യുള്ളയാൾ ശ്രീരാമനുശേഷം ബുദ്ധനുമുപ് ആരുണ്ട്?
ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്ന് ഐതിഹ്യത്തിൽ പറയുന്ന ആ മഹാ
പുരുഷൻ മാത്രം. അദ്ദേഹം കാളിയന്റെ തലയിൽനി
ന്നു ചവട്ടിയോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരുപക്ഷെ

ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്നു ചങ്ങങ്ങളോടുകൂടിയ മനസ്സാകുന്ന കാ
ളിയനെ കാര്യമായിരിക്കാം മർദ്ദിച്ചത് (അർദ്ധം) പാ
പം ആകുന്ന അസുരനെ ആ വിരിക്കാം കൊന്നത്. നര
കമാകുന്ന അസുരനെയായിരിക്കാം നിഗ്രഹിച്ച് അതിൽ
ബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്ന ഷോഡശ സഹസ്രം [അസംഖ്യം] ജീ
വസ്രീകളെ മോചിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ചീതാകത്താ
യായ ഒരു അംവതാരപുരുഷൻ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു
സത്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് ത്രിമുഖൻ എ
ന്നായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തെ ഭാരതശാലത്തിൽ
അജ്ഞാനസാരഥ്യം വഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം; അദ്ദേഹം
ദേവകീപാസുദേവന്മാരുടെ പുത്രനും അസംഖ്യം ദുഷ്ടന്മാ
രെ കൊന്നയാളായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ട് അങ്ങനെ
യാകാൻ പാടില്ല? ഇതാണ് ഗീതാകർതാവ് നെപ്പാറി
യുള്ള ഏന്റെ അഭിപ്രായം.

ഗീതയുടെ ഉദ്ദേശം സകലവിധഭൂതങ്ങളിൽ നി
ന്നും മനുഷ്യനെ കരകയറുകയാണെന്നു പറഞ്ഞുവ
ല്ലോ. അജ്ഞാനത്തെ സകല ഭൂതങ്ങളിൽനിന്നു കരകയ
രാനു് ഉപദേശിച്ചുവെന്ന് ഐതിഹ്യം. ഇവിടെ ഹി
രണ്യകേശനും സ്വപ്നം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മ
രുത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ജീവിതാർത്ഥത്തെ അഭിപ്രായപ്രകാരം

ത്വത്തികളുപനിവൃത്തിയോ നിത്യാനന്ദപ്രാപ്തിയോ
കുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഐശ്വര്യമെന്നതിന്റെയും ല
പ്തമെന്ന അത്രമാത്രമല്ല, ഐശ്വര്യ പ്രവൃത്തികളുടേ
ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെ. മതം-ശരിയായ മതം ഒന്നു
പോലും പുരോഹിതന്മാരെ സ്വാർത്ഥികളോ ഏർപ്പെ
തിയതല്ല. എന്നാൽ ചില മതങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യത്തി
ക്കു കൂടെ മാത്രമേ മുന്നോട്ടുപോകാൻ സാധിച്ചുള്ള
പ ആ വായുനാർ ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തിയശേഷം
പദേശിച്ച വാചുങ്ങളുടെ അർത്ഥം അവരുടെ അനുഗാ
മികൾക്കു മനസ്സിലാകാതെയാൽ അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു
നീട്ടുള്ളവരെ തെറ്റിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ചിലപ്പോൾ
തത്ത്വങ്ങൾ സ്വാർത്ഥികളുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടു മനു
ഷ്യർക്കു പറ്റാത്തതായി ഭോഷമുണ്ടാക്കി. ഇതാണു മതപരിഭ്രം.
ഐശ്വര്യമെന്നതിന്റെയും ലക്ഷ്യം ഒന്നുതന്നെ. എന്നാൽ,
ഐശ്വര്യമുള്ളപ്പോൾ അവയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം നട
പടൽ മരണശേഷം നിത്യാനന്ദം കിട്ടുമെന്നും, എന്നും ഭു
ത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുമെന്നും പറയുന്നു. ഭഗ
വാൻ ശ്രീശങ്കരസമ്മതമായ മതം മറ്റും ഈജിപ്തിയിൽ
കൊണ്ടു നിത്യാനന്ദാനുഭൂതി ആരംഭിക്കുമെന്നു പറയുന്നു. “മ
നശേഷം നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കാം. ഇതുവഴിക്കു വേ

യായ്" എന്ന് ഏതു മതക്കാർക്കും പരയാം എന്നാൽ അതിനു തെളിവിലൂടെ അതുകാണാം നാസ്തികന്മാർ, "മതം നിഷ്പ്രയോജനം" എന്നു പറഞ്ഞു എന്നോട്ടു ചാടുന്നത്. "മതത്തിന്റെ പ്രയോജനം എന്തു?" എന്നു ചോദിക്കുന്നവരോടു ഭഗവാൻ ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികൾക്കും ശരിയായ ഉത്തരമുണ്ട്. "ഏതെന്നുള്ളും ഭുവനിലൂടെ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യനെ എത്തിയ്ക്കുന്നതിനാണ് മതം. അങ്ങിനെയുള്ള അനുഭവം ഇരുജീവിതത്തിൽത്തന്നെ കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ് അതിന് തെളിവു" എന്നാണ് ഉത്തരം. ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികളും മതത്തിന് ഐഹികപ്രയോജനം തന്നെ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ അവിശ്വാസികളേയും യുക്തിവാദികളേയും ഭയപ്പെടുന്നില്ല. ഭുവനെയതെ നശിപ്പിക്കാൻ ഐഹികസമഗ്രികൾക്ക് ഒരിക്കലും ശക്തിയില്ല എന്നുള്ളതിനു ശ്രീശങ്കരനുഗാമികൾ യുക്തിയും കാണിക്കുന്നു. അവരുടെ മുമ്പിൽ യുക്തിവാദികൾ ആസ്തികന്മാരാക്കി പരിവർത്തനം ചെയ്തിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ഭയപ്പെട്ട് ഓടുകയോ ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ശ്രീശങ്കരമതം വേദസമ്മതമാകുന്നു. അതിനാൽ അതു ഹിന്ദു മതമാകുന്നു. അഥവാ അതുതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥ ഹിന്ദു മതവും യ

മാതൃക ക്രിസ്തുരൂപവും യഥാർത്ഥ ചാരമ്മട്ടരൂപവും, യഥാർത്ഥ രൂപങ്ങളാണെന്നും. അതല്ലാതെ വരാം തരമില്ല അതല്ലാത്തതാണെന്നും മുക്തിയ്ക്കു ചേരുകയുമില്ല ഈ ഭൂമിയിൽ തനിയെത്തന്ന മോക്ഷമെന്നു പറയുന്നു.

മോക്ഷം എപ്പോഴാണ് ലഭിക്കുക? “പിതാവിന്റെ ദൈവഭയം ഭവതി” എന്നു ശ്രുതി പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തെ നുണെന്നു തോന്നാൻ ഉള്ള കാലത്തോളം ഭയവും ഭൂമിയിലും നീങ്ങുകയുണ്ടാകില്ല. “യഥാർത്ഥ ഭൂമി തത്ത്വം” നല്ല സുഖമുണ്ടാകും” ചെറുതായി, പരിമിതമായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം സുഖമില്ല അപരിമിതമായാലേ സുഖമുള്ളൂ. ഇത് യുക്തിയുടേതല്ല അനുഭവത്തിനും ന്യായമാണ്. രണ്ടാമത്തേതും കാലത്തോളം പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? ഒരാളുടെ ഇഷ്ടം മററൊരാൾക്കു നോക്കേണ്ട? ഒരാൾ തന്നോടു പിണങ്ങുമെന്നു മററൊരാൾക്കു ഭയത്തിന്നവകാശമില്ല? രണ്ടാൾ സ്നേഹത്തോടെയായിരുന്നാൽപ്പോലും ഒരാളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു വല്ല കാരണത്താലും ഇടിവു വന്നേക്കാമെന്നു തന്റെ സകല പ്രവൃത്തിയിലും മറെറ ആൾ ആലോചിക്കേണ്ടതില്ലേ? അത് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദാനിയല്ലേ? അതിൽ അസുഖമില്ലേ?

ചിലർ സാമൂഹികത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഖം

കാണുന്നു. വാസ്തവമായി ആചാവിച്ചു നമുക്കു വാൾ
എത്ര കൂടുതൽ സാമഗ്രികൾ തുടങ്ങി വെടിപ്പാക്കു
ന്നുവോ അത്രയും ഭയപ്പെടണം വെടിപ്പാക്കുന്നത്.

“യാവദേ കരുതേ ജതുഃ

സംബന്ധാൻ മനസഃ പ്രിയൻ

താവദന്താസ്തു നിമന്യന്തേ

വ്യഭഞ്ച ശോകശങ്കചഃ”

എന്ന പ്രമുഖൻ പറയുന്ന പ്രമുഖൻ വ
രിത്രപുരുഷനോ അല്ലാത്തതായാ എന്നു നോക്കേണ്ടതി
ല്ല. അതിൽ പറഞ്ഞ ആശയം എത്രയോ സത്യമാണ്.
ഞാൻ വാക്യങ്ങളിലാക്കുന്നത് നിങ്ങൾ കണ്ണുകൾ വി
ശദീകരിക്കണമെന്നു പറയാനല്ല. ചില ആശയങ്ങൾ
ഞാൻ എടുത്തു പറയുമ്പോൾ “ഇതാൾ മറുഭാവമേതെ
മോഴ്ചിച്ച് പറയുന്നു” എന്നു നിങ്ങൾ പരമം തിരികാൻ
വേണ്ടി, എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ആശയങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള
വാക്യങ്ങൾക്കു കൂടി ഉദാഹരിക്കു മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒ
രവൻ തന്നെയും ഉള്ളിൽ ഒരു ശരീരത്തെ സംബന്ധി
ച്ച പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു വല്ല കഴിപ്പും നേരിട്ടാൽ മാത്ര
മേ അയാൾക്കു ഭയമുള്ള അഥവാ അരാളമേയ്ക്ക് എന്നു
പറയത്തക്കതായി ഇരുപാകത്തു യാതൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ

അയാളുടെ ശരീരത്തിന് വല്ല വീധയും നേരിട്ടതോർമാത്രമേ ഭൂപമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു വിവാഹം ചെയ്യാലോ? സുഖിക്കാമെന്നു വെച്ചാണു വിവാഹം ചെയ്ത ലമെന്നാണു്? തന്റേയും തന്റെ ഭാര്യയുടെയും ശരീരത്തിന്റെ ചുമതല വന്നു ഭാര്യയുടെ ഭർത്താവിന്റേയും. ഏതായാലും രണ്ടുപേർക്കും രണ്ടു ശരീരങ്ങളിൽ ചുമതല വന്നു. അന്നുമുതൽ അതിലൊന്നിനു കേടുവന്നാൽ ഭൂപത്തിനു കാരണമായി. ഭാര്യയുടെ ബന്ധുക്കളിലും മമതപൂർവ്വമായി. ഭാര്യയുടെ അപ്പനോ അമ്മയോ സഹോദരനോ സഹോദരിയോ അങ്ങിനെയുള്ള ചർച്ചകൾക്കിടയ്ക്കും രോഗാദികൾ ബാധിച്ചാൽ ഭൂപത്തിനവകാശമായി ഒരു മുണ്ടു തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ആ മുണ്ടിനു കേടുവന്നാൽ ഭൂപം ഒരു കുടയും കൂടി തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മുണ്ടിനോ കുടയോ കേടുവന്നാൽ ഭൂപം. ഇങ്ങനെ എത്ര പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ബന്ധുബുദ്ധ്യോ ആകട്ടെ; ശത്രുബുദ്ധ്യോ ആകട്ടെ, മമതപൂർവ്വമായോ അതോ ഭൂപത്തിനവകാശമായി. അതുകൊണ്ട് പ്രഹർജാദിപരത്തത്ത് എത്രയോ സത്യമാണു്. രണ്ടുള്ള കാലത്തോളം ഭൂപമേയുള്ളൂ. ഭൂപത്തെ എന്നേക്കുമായി ഒഴിക്കുകയാണു് ലക്ഷ്യം അതുകൊണ്ടാണു് ഞങ്ങൾ പറയുന്നത് വൈകുണ്ഠത്തിലോ കൈലാസത്തിലോ പോകുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെ

ന്ത്. അവിടെ പോയാൽ എന്താണു ഫലം? അവിടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? അവിടെയും ചില പ്രമാണികളുണ്ട്. അവരുടെ സേവയ്ക്കു നില്ക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ പതനം വരും. ക്രിസ്തു പ്രാനികളുടേയും മുമ്പാകെയുള്ളതായതുകൊണ്ടും ഹിന്ദുക്കളുടേയും പുരാണങ്ങൾ കണ്ണുതുറന്നു വായിക്കുക. നാം എന്തു കാണുന്നു? ചിലരുടെ സേവയ്ക്കു നിൽക്കായ്കകൊണ്ടു് ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു അവിടെ താമസിക്കുന്നവർ പതി തനതായതായി കാണുന്നു. അവിടെ സമത്വമുണ്ടോ? സമത്വമില്ലാത്തതിടത്തു സുഖമുണ്ടോ? അവിടെ നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതിടത്തു സുഖമുണ്ടോ? ഇല്ല എന്തുകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു അതു ക്രിസ്തു പ്രാനിയുടേതായാലും ഹിന്ദുവിന്റേതായാലും മുമ്പാകെ നിലനിൽക്കണം

ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെന്നു — ദൈവത്തിന്നു മനുഷ്യന്റെ പരമാവശ്യം സാധിക്കയില്ലെന്നു — ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ വഴിയെന്തു്? അദൈവം ഒന്നുകിൽ നിരാശയോടെ നിത്യാനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പരിശുദ്ധത്തിൽനിന്നു മടങ്ങുക അല്ലാത്ത പക്ഷം അദൈവത്തിനായി — രണ്ടാമതൊന്നില്ലാത്തവനായി — തീരാൻ ഉള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കുക. രണ്ടിലൊന്നു വഴിയുള്ളു. വാസ്തവ

വത്തിൽ ദുഃഖത്തെ എന്തേക്കും ഇല്ലാതാക്കാനും പരി
 പൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാനും ഓരോ മനുഷ്യ
 നിലും—മാത്രമല്ല ഓരോ ജീവിയിലും—ആഗ്രഹം സ്വഭാ
 വേന അടക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണമിരിക്കേ അതിന് എ
 ന്നോ വഴിയുണ്ടായിരിക്കണം. ഭാസ്കര അവന്റെ സ്വ
 ഭാവമായിരിക്കുകില്ല. ഏകനായി—അഭിപ്രീതിയനായി—
 തീരാൻ വഴിയുണ്ട്. ഇതവഴി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 വേദം ഘോഷിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ മതത്തിനൊന്നി
 നല്ലതെ മറെറൊന്നിന്നും ഇതിൽ അഭിമാനിക്കാൻ അവ
 കാശമില്ല. മരണമില്ലാതിരിക്കാനുള്ള മരുന്നു കണ്ടുപി
 ടിച്ചാലും പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യവും പരിപൂർണ്ണസ്വത
 ന്ത്ര്യവും ആത്യന്തികദുഃഖനിവൃത്തിയും മനുഷ്യനുണ്ടാക
 നതല്ല. മനുഷ്യന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഓരോ രാ
 ഷ്ടീയനിയമവും സാമുദായികനിയമവും ആരോഗ്യനിയമ
 ങ്കും അവനെ അസ്വതന്ത്രനാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
 പ്രകൃതി എപ്പോഴും തന്റെ നിയമങ്ങളാൽ മനുഷ്യനെ
 അഭിമുഖീകരിക്കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വാസ്തവമായ സ്വത
 ന്ത്ര്യം വേണ്ടവൻ സകല നിയമങ്ങൾക്കുമപ്പുറം ചേര
 കണം. പ്രകൃതിനിയമത്തിന്നും വെളിയിൽ പോകണം.
 അതു “ദേഹം ഞാൻ” എന്ന ബുദ്ധിയുള്ളതുവരെ സാധ്യമ

പ്ല. ദേഹം പരിമിതമാണ്. ദേഹത്തിൽ അഭിമാനിയ്ക്കുന്ന
വൻ ദൈവതം നശിയ്ക്കുമോ? ദൈവതം നശിക്കാതെ നിത്യ
സുഖമുണ്ടാകുമോ? അതുകൊണ്ട് വേദങ്ങൾ പറയുന്നത്
“ദേഹഃ ബാധത്തിന് - ദേഹാഭിമാനത്തിന് - അപ്പുറം ഉയ
രുക അവിയെയാണു നിത്യനാരാ. അത് അവിടെയുണ്ട്.”
എന്നാണ്. ഇത് സാധ്യമാ? സാധ്യമെന്നു ശ്രുതി പറ
യുന്നു. “മരിച്ചശേഷം സാധ്യം, അതിനു മുമ്പ് അസാ
ധ്യം” എന്നല്ല പറയുന്നത് ഈ ദേഹത്തിൽ മറുഭൂത
കൾ ദൃശ്യനായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ സാധ്യം എന്നാണ് പ
റയുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയെ ജീവനുകുതിയെന്നു പറയു
ന്നു. ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥയുണ്ട്. ഇത് സാധ്യമാണ്.
എല്ലാം ഒന്നായി കാണുകയെന്നത് സാധ്യമാണ്. എല്ലാം
താനായി കാണാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും. ഇതിനെയാണ്
ഏകാത്മ്യമെന്ന് ഹരിനാമകീർത്തനത്തിൽ:—

“ഒന്നായ നിന്നെയിഹ രണ്ടെന്നു കണ്ടുവി-
ചിന്തയാതെ മിണ്ടാവതല്ല മമ
പണ്ടേക്കണക്കെ വരുവാൻ നിൻകൃപാവലിക-
ളാകുകയെങ്കിലും നാരായണായ നമഃ”
എന്നു പാടിയതു്. “പണ്ടേക്കണക്കെ വരുക” എന്നാൽ
“ഒന്നായിക്കാണുക” എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. വേദങ്ങളെ

ജിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം “പശ്ചാത്ത” “അനുപശ്ചാത്ത” “പരിപശ്ചാത്ത” എന്നും മറ്റും ഉറപ്പിച്ചു, കാണുകയെന്നതന്നെയാണു് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയതെന്നതു്. ഇതു് വെറും തീയറി (Theory)യല്ല ഇതുപ്രായോഗികമാണു്. ഇതുപ്രായോഗികമായെങ്കിലും മതംസമ്പ്രദായജനമാകുകയുമില്ല.

ജിനബുദ്ധമതമൊഴിച്ചു എല്ലാമതങ്ങളും ഇശ്വരപരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇശ്വരപരൻ സർവ്വപ്രാപിയാണെന്നും ഘോഷിക്കുന്നു സർവ്വപ്രാപിയിൽ നിന്നു് അന്യമായി ഒന്നുണ്ടാകാൻ തരമുണ്ടോ? ദേശവും കാലവും അതിൽ ഇരിക്കുകയല്ലാതെ അതു ദേശത്തിലും കാലത്തിലും അടങ്ങുകോ? ഇശ്വരപരൻ അനന്തനോ (Sfinite) സാന്തനോ (Finite)? അനന്തനായിട്ട് കാലദേശരഹിതനോ കാലദേശങ്ങളടങ്ങിയതും പുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നവനാകേണ്ടതോ? “കാലത്താൽ മാത്രം അനന്തൻ, ദേശത്തിൽ സാന്തൻ” എന്നു പറയാൻ പാടുണ്ടോ? പാഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തതയെ പരിമിതമാക്കുകയില്ലേ? അത്രമാത്രമല്ല, രണ്ടാമതൊന്നുള്ളിടത്തു ദൈവമുണ്ടെന്ന നിയമം ഇവിടെയും ബാധിക്കുകയില്ലേ? ഇശ്വരപരൻ നിന്നു് അന്യമായൊന്നുണ്ടെന്നുവന്നാൽ ഇശ്വരപരൻ ദൈവബീജമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായി. ദൈവബീജവും സർവ്വ

കുതപവും കൂടി ഒന്നിച്ചിരിക്കുമോ? അപ്പോൾ സർവ്വശക്ത
ത്വത്തിന്നു ഹാനി വരുന്ന. പിന്നെ സർവ്വജ്ഞത്വമുണ്ടോ?
പിന്നെ ഈശ്വരനും ജീവനും തമ്മിലെന്താണു ഭേദം?
രണ്ടും അല്ലശക്തമാണു്; ദുഃഖബീജവത്താണു്; അല്ല
ജ്ഞാണു്. “ജീവനെ അപേക്ഷിച്ചു് സർവ്വശക്തമാണു്;
സർവ്വജ്ഞാണു്; നിത്യസുഖിയാണു്” എന്നു പറഞ്ഞാൽ
ഈശ്വരൻ എല്ലാവിധത്തിലും പരിമിതനായി. വാസ്ത
വമായ അപരിമിതിയില്ലെന്നു വരും. പിന്നെ കാല
ത്താൽ മാത്രം അപരിമിതി എങ്ങനെ കല്പിക്കാം? അതു
കൊണ്ടു് ഈശ്വരൻ സർവ്വപ്രാപിയെന്നും സർവ്വശക്തനെ
ന്നും പറയുന്നവർക്കും ഈശ്വരനിൽനിന്നു് അന്യമാ
യൊന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈശ്വരനിൽ
നിന്നു് അന്യമായൊന്നില്ലെങ്കിൽ നാമും അദ്ദേഹവും ഒ
ന്നായിരിക്കണം. നാം വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനി
ന്നു് അന്യമാകാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അ
ന്യമായി തോന്നുന്നു. അതു് ഭ്രമം കൊണ്ടാണു്. ഈ ഭ
മത്തെ അജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നു. ഇതു മനസ്സിന്റെ
ഭോഷമാണു്. മനസ്സിന്റെ ഭോഷം നീക്കി അതിനെ
ശുദ്ധമാക്കിയാൽ ഭ്രമം നീങ്ങും. ഈ മനഃശുദ്ധിക്കാണു്
പ്രാർത്ഥനയും ജപവും ധ്യാനവും പൂജയും തീർത്ഥയാത്രയും

പുണ്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം. മനഃശുദ്ധിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു് ഈശ്വരനെക്കണ്ടാൻ സാധിക്കാത്തതെന്നു ക്രിസ്തുവും പറയുന്നു.

"Blessed are the pure in heart, for they shall see God" (ഹൃദയത്തിൽ ശുദ്ധിയുള്ളവർ ധന്യന്മാർ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും) ഇങ്ങനെ ഈശ്വരസ്വരൂപത്തെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ പരമാത്മത്തിൽ എല്ലാം ഈശ്വരമയമാണെന്നറിയും. കാണുകയും ചെയ്യും അപഗ്രഥനരീതി "ഞാൻ ആരു?" എന്നാലോചിക്കുകയാണ്. ഞാൻ എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിനു കാരണമായിരിക്കുന്നവസ്തു ചൈതന്യമോ ജഡമോ? ചൈതന്യമല്ലാതെ ജഡമാകാൻ തരമില്ല. ഭേദം, മനസ്സ്, ബുദ്ധി മുതലായതെല്ലാം ജഡമാണ്. ഇതിനെല്ലാം അപ്പുറമിരിക്കുന്നവസ്തുവാണ് സാക്ഷാൽ ഞാൻ. ഇതു സ്വരൂപമോ അരൂപമോ എന്നു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഭേദമനോബുദ്ധ്യരീതിമാകയാൽ അരൂപമെന്നു കാണുന്നു. അരൂപം പരിമിതമാകയില്ല. അപരിമിതമാണെങ്കിൽ രണ്ടുണ്ടാകയില്ല. രണ്ടില്ലാത്തവസ്തു ഈശ്വരനാകുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. ഈ ആത്മസ്വരൂപം അനുഭവപ്പെടുത്താൻ മനഃശുദ്ധിക്കു സൽക്കർമ്മങ്ങളു

കൂടും ഉപാസനയും വേണം. ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവഴിക്കും ഒരിടത്തു എത്തുന്നു.

ഇതാണ് വൈദികമതത്തിന്റെ ഉപദേശം. ലോകത്തുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളും ഇതിൽ രണ്ടിലൊരുവഴി ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്നും ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഗീത ചേദസാ മോകയാൽ ഗീതയും ഇതരണ്ടു വഴി ഉപദേശിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ അടങ്ങാത്തതായി യാതൊരു യഥാർത്ഥമത തത്വവും ഇല്ലതന്നെ.

“ഞാനെന്നഭാവമതു തോന്നയ്കവേണമിഹ
തോന്നുന്നതാകിലവിഖം ഞാനിതെന്നവഴി
തോന്നേണമേ വരദ! നാരായണായ നമഃ

എന്നു എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചതും ഇതരണ്ടുവഴി കളെപ്പററിയാണ്.

“ഗീതയുടെ സന്ദേശമെന്തു ?” എന്ന ചോദ്യത്തിന് പലേ ആചാര്യന്മാർ പലേതരം ഉത്തരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെപ്പോലെ ഗീതാകർമ്മം ഗ്രഹിച്ചു വേറൊരാളുണ്ടായിട്ടില്ല. “കരുകലജ! കളകഭയ.....കരുസമരമാ ശൂനികുണ്ഠനായിടൊലാ കണ്ട തെല്ലാമഹം” എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സത്യം അറി

അതുകൊണ്ട് - സർവ്വം ഈശ്വരമയമാണെന്നറിഞ്ഞുകൊ
ണ്ടു് - ഓർമ്മ സംസ്ഥാപനത്തിനായി കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യു
ക എന്നുള്ളതാണ് ഗീതയുടെ സന്ദേശം. കൊല്ലാൻ പ
ഠിപ്പിക്കുന്ന പുസ്തകമാണ് ഗീതയെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.
കൊല്ലേണ്ടിവന്നാൽ - ഭോക്താക്കളുടെ ഏതൊരു ക
ഷ്ടവും കൊല ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുവന്നാൽ - "ഇ
തു് എന്റെ അർപ്പനമാണ്; അർപ്പമാവട്ടെ"; ബ്രഹ്മവ
ണ്; ഇവർ പത്താൽപിന്നെ എന്തിന്നു മനസ്സിനു സുഖ
മുണ്ടാകുമോ?" എന്നു പറഞ്ഞു് ആരും പെണ്ണും കെട്ടവ
നെപ്പോലെ വീഴ്ചമില്ലാതെ സ്വാർത്ഥമായി നിൽക്കാതെ
കൊലയും ചെയ്യുന്നതിനു മടിക്കരുതെന്നു പദേശിക്കുന്ന
ഗ്രന്ഥമാണ് ഗീത. ഗീത ആത്മാവിന്റേയും ഈശ്വര
ന്റേയും സ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടു
കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽ എന്താ
ണ് ഭോഷം? ആത്മാവിന്റെ സ്വരൂപമറിയുമ്പോൾ
അതു് ജനനമരണങ്ങളില്ലാത്തതാണെന്നറിയാറാകും. വാ
സ്തവത്തിൽ ആത്മാവു മരണമുള്ളതാകാൻ തരമുണ്ടോ?
നാം ഈശ്വരന്റെ - നിത്യനും നിർവികാരനും അനന്ത
നും ആയ സർവ്വതന്റെ - സന്താനങ്ങളാണെങ്കിൽ എ
ങ്ങിനെ അനിത്യനാകും സവികാരനാകും സാന്തനാകും

ആകാം? തെങ്ങിന്റെ സന്താനം തെങ്ങല്ലാതെ മാവാകുമോ?
സിംഹത്തിന്റെ കുട്ടി സിംഹമല്ലാതെ കാളയാകുമോ?
നാം ഈശ്വരസന്താനങ്ങളാണെങ്കിൽ ഈശ്വരാംശങ്ങളായിരിക്കണം; ഇണത്തിൽ ഈശ്വരതുല്യനായിരിക്കണം. പ്രകാശത്തിൽ ഡിഗ്രിഭേദമല്ലാതെ ഇണഭേദം വരാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗീത പറയുന്നത് “ആത്മാവിന്നു ജനനമില്ല; മരണമില്ല; ആത്മാവു നിത്യനാണു്; ശാശ്വതനാണു്; പുരാണനാണു്; ശരീരനാശത്തിൽ നാശം പ്രാപിക്കുന്നവനല്ല” എന്നാണു്. “പിന്നെ മരണമെന്നാലേതു്”? ശരീരമാറ്റം മാത്രം. ഒരാൾ ഒരു വസ്ത്രമുപേക്ഷിച്ചു മറെറൊരു വസ്ത്രമെടുക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ശരീരമുപേക്ഷിച്ചു മറെറൊരു ശരീരത്തെ ആത്മാവു ഗ്രഹിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ശരീരം ത്യജിക്കുന്നതിന്നു മരണമെന്നും പിന്നൊരു ശരീരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ജനനമെന്നും പറയുന്നു. ഈ ശരീരഗ്രഹണം ആത്മാവിന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കധീനമാണു്. ബന്ധവും മോക്ഷവും നമ്മുടെ ഇച്ഛയ്ക്കധീനമാണെന്നാണു് ഗീതയുടെ മതം. മനസ്സിനെ വിഷയവാസനയില്ലാത്തതാക്കിയാൽ മോക്ഷം. വിഷയവാസന മനസ്സിൽനിറച്ചാൽ ബന്ധം. ഇതുണ്ടോ ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി നമ്മിൽ ഇരിക്കുന്നു. നാം സർവ്വശക്തന്റെ സന്താനങ്ങളും— അംശങ്ങളും— സ്പർശിംഗങ്ങളും അല്ലേ? നമു

കുറേ ഈശ്വരൻ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അഗ്നിയും തീ
പ്പെരിയും പോലെയുള്ളതാണെന്ന് ദൈവഭക്തന്മാരിൽ
പറയുന്നു. നാം നല്ല പരിത്യാഗിത്വത്തിൽ ജനിക്കുന്നതി
നും ചീത്ത പരിത്യാഗിത്വത്തിൽ ജനിക്കുന്നതിനും ജന
നാകുന്നതും നന്നാകുന്നതിനും ചീത്തയാകുന്നതിനും നാം
തന്നെ ഉത്തരവാദികളെന്നാകുന്നു ഗീതയുടെമതം. ഗീത
ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന് പ്രാപ്യം
പ്രിയനാകുന്നു പറയുന്നു. ഗീതാപ്രകാരം ഈശ്വരൻ
സർവ്വപിയാകുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി എപ്പോഴും പ്രിയ
മായി ഈയിടെ ചൊല്ലിവരുന്ന ഈശ്വരവേഷാപനിഷ
ത്തിന്റെ ആശയം തന്നെയാണ് ഗീതയ്ക്കുള്ളത്. എ
ല്ലാം ഈശ്വരമായായി കാണണമെന്ന് ഈശ്വരവേഷം
പറയുന്നു. അതുതന്നെ ഗീതയിൽ,

“യോ മാം പശ്യതി സർവ്വം സർവ്വം ച മയി പശ്യതി
തസ്മാത്മാന പ്രണശ്യാമി സ ച മൈന പ്രണശ്യാതി”
എന്ന ശ്ലോകം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഗീത സർവ്വം സ
മഞ്ജലി വയ്ക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

“വദ്യാവിനയസമ്പന്നം” “സമം പശ്യൻ ഹി സർവ്വ
ത്വം” എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ നേക്കുക. “സർവ്വഭൂതമിതേ
തതഃ” എന്നത് ഗീത മനുഷ്യപദേശിക്കുന്ന മുഖ്യധ

മുതലാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ജാതിവർണ്ണവർഗ്ഗഭേദമില്ലാതെ സകല ജീവികൾക്കും നന്മ വരുത്തുന്നതിൽ ആസക്തനായിരിക്കണമെന്നാണ്. ഗീതയുടെ ഉപദേശം പരിപൂർണ്ണനിസ്സപാർശമാണ്. എല്ലാം ഇരപ്പോരമയമായോ, ഞാനായോ കണ്ടാൽപ്പിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയെ സ്ഥാനമെവിടെ? ഗീതയുടെ മുഖ്യസന്ദേശം ത്യാഗമേകനായവനും ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ പറയുന്ന ഗീത ഭരതനോടും സ്വയമർത്ഥപ്രേക്ഷിക്കാൻ പറയുന്നില്ല. താൻതാൻ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ ഇരപ്പോരപാസനയായി—സകല ഭൂതങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്ന സർ്വ്വാത്മകനായ പരമപുരുഷന്റെ ആരാധനയായി-ചെയ്യണമെന്നാണ് ഗീത പറയുന്നത്.

ഗീതയിൽ സന്മാർഗ്ഗനിയമമില്ലെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.

“അമാനിതപമഭംഭിതപമഹിംസാ ക്ഷാന്തിരാജ്ഞചം
ആചാര്യോപാസനം ശൌചം ശൈലമർത്ഥാത്മവിനി-
ഗ്രഹഃ

ഇന്ദ്രിയായത്മേഷു വൈരാഗ്യമനഹങ്കാര ഏവ ച”
അഭയം സതപസംശുദ്ധിർജ്ഞാനയോഗവ്യവസ്ഥിതിഃ
ദാനം ദമശ്ച യജ്ഞശ്ച സ്വാധ്യായസ്തുപ ആജ്ഞാപം
അഹിംസാസത്യമഭക്താധസ്തു ഗുഹഃ ശാന്തിരവൈശ്ശുഭം

യോഭുതേഷപലോമപ്തം മാർദ്ദവം ശ്രീരചഃപലം
തേജഃക്ഷമാധൃതിഃശൈശവമദ്രോഹോ നാതിമാനിതാ”
എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നതെല്ലാം സന്തോഷ്
നിയമമല്ലേ?

“ത്രിവിധം നമകന്യേഭം ലോകം നാശനമാത്മനഃ
കാമഃക്രോധസ്തഥാഭോഭസ്തസ്മാദേതത് ത്രയംത്വജേൽ”

എന്നും

കാമ ഏഷ ക്രോധ ഏഷ രജോഗുണസമുത്ഭവഃ
മഹാശനോ മഹാപാപ്താ വിദ്വേനമിഹ വൈരിണം

എന്നും കാമക്രോധാദികളെ നിന്ദിച്ചു എത്ര ശ്ലോ
കങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക. “അ
പേഷഃ സർവ്വഭൂതേഷു” എന്നു സർവ്വജീവികളോടും പെരു
മാറേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു.

ഗീതയുടെ ഓരോ വാക്കും വേദത്തേപോലെതന്നെ
ബലത്തെ പറയുന്നു. “നായമാത്മാ ബലഹീനേന ലഭ്യഃ”
എന്നു വേദം പറയുന്നു. ബലമില്ലാത്തവൻ ആത്മലാ
ഭമില്ലെന്നർത്ഥം. ശരീരബലം, മനോബലം, ബുദ്ധിബലം.
“Muscles of iron and nerves of steel with a mind made
out of that material of which thunderbolt is made
എന്നാണ് ത്രീവിവേകാക്ഷസപാമി ഓരോ യുവാവും
സമ്പാദിക്കേണ്ട ബലത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. “Man”

approaches God more through football than through Gita" എന്നു് അദ്ദേഹം മറുപടിക്കൽ പറയുന്നു. ഒട്ടിയ കവിളും കഴിഞ്ഞകണ്ണും വളഞ്ഞ നട്ടെല്ലും കൂടുകെട്ടിയ നെയ്യും ഉള്ള ഒരു ശരീരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവൻ ഗീത മനസ്സിലാക്കുമോ? ഗീത മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ തലച്ചോറിന്റെ നരമ്പുകൾക്കു നല്ലവണ്ണം പുഷ്ടിയും വികാസവും പ്രാപിച്ചിരിക്കണം. അതിന്നു നല്ലബലമുള്ള ശരീരമുണ്ടായേ കഴിയൂ. ഗീതാതത്വം അനുഷ്ഠിക്കാനും ശരീരബലംവേണം. "a strong mind in a strong body" എന്നു ഭാരതീയർ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ദുർബ്ബല ശരീരമുണ്ടെങ്കിൽ, സിദ്ധനാകുന്നതിന്നു മുമ്പ്, പിന്തെക്കായാ? ചാണഡവദാനം, നിവാതകവചവധം മുതലായ മഹാവീരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തു അർജ്ജുനനാണ് ഗീത ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടത്. നിങ്ങളും അതുപോലെയുള്ള വരകേണം. എന്തുകൊണ്ടു സാധ്യമല്ല? മനുഷ്യന്റെ ശക്തി അനന്തമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ നാമും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. "ഞാനും പിതാവും ഒന്നാകുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു പറയുന്നു. ഇതിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്തർത്ഥം കൊടുത്താലും, ജീവബ്രഹ്മണോരൈക്യമാണ് ശരിയായ അർത്ഥമെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏകമഴ്സനും ഈ പക്ഷക്കാരനാണ്. "സർവ്വത്തിലേ പിതാവിനെപ്പോലെ

നിങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണന്മാരാകാൻ കഴിയുമെന്നല്ലെ ബെബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്? എല്ലാമതവും ഇതുതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

പരക. നമുക്കു നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കാം. ഇതു സാധ്യമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നു. പുസ്തകം നോക്കി പറയുകയല്ല. അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറയുന്നു. ഈ ശരീരം നാശമായിട്ട് ശ്ലേഷ്മരൂപമായിരിക്കുമ്പോഴും പരമാത്മനോഭിച്ഛകൊണ്ടിരിക്കാൻ മനഃശൂന്യൻ കഴിയും. ഇതു സാധ്യമാണെന്ന് ഞാൻ നേരിട്ടു കാണുകയാണ്. ഇപ്രകാരം ജീവിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ ഞാൻ കാണിട്ടുണ്ട്. എല്ലാമതങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം ഇതാണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം നാസ്തികനും നിഷേധിക്കാവതല്ല അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരെയും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക ഇതായിരിക്കണം, 'fellowship of faiths' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ ഗീത എന്നും ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കിയെന്നു. ഗീത സകല ആത്മീയതകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായും ആദരിയ്ക്കുന്നു. ഗീത പഠിയ്ക്കുക ഗീതാത്മ്യം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക. ഗീത വർണ്ണവർഗ്ഗവിംശഭേദമെന്യെ സകലമാനവർക്കും വേണ്ടി പരമകാരണികനായ ഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചതാണ്. ഗീത വെറും പുസ്തകംനോക്കി പഠിച്ചാൽപോര. പാര

ചർച്ചകളിലായിരുന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഗീതയിലെ ഭഗവദ്ഗോപാലമായ കാരോ ഗോകുത്തിലും ആദ്ധ്യാത്മികാഭ്യുദയോപദേശം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതു പരമ്പരയിൽ നിന്നുപരിചയപ്പെടുത്താൻ അല്ലാതെപരിചയപ്പെടുത്താൻ ഇതിനർത്ഥമില്ല. ഗീതാർത്ഥം സ്വാധീനമാകാൻ പരമ്പരയിൽ നിന്നുള്ള അഭ്യാസം വളരെ ആവശ്യമാണ്. ഗീതപഠിക്കുക; ശരിയായിപഠിക്കുക, ഗീതാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുക. നിങ്ങളുടെ Fellowship of faiths എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പുതിയതാകുക. ഈ ഉദ്ദേശം പുതിയാകുന്നതിനും നിങ്ങളിൽ പലരും പങ്കുവെക്കുന്നതിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനും പരമകാരണികനായ ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

ഓം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി:

17.	ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്	0 3 0
18.	അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം	0 2 0
19.	അനാധിപരജീവിതം	0 2 0
20.	ദേവീമാഹാത്മ്യം	0 2 0
21.	ശ്രീരാമനാമസങ്കീർത്തനം	0 1 0
22.	വേദാന്തവ്യാഖ്യാനം	0 1 0
23.	ഹിന്ദുത്വമാഹാത്മ്യം	0 1 0
24.	ആരാധന	0 1 0
25.	ഹിന്ദുക്കളും ക്രൈസ്തവന്മാരും	0 1 6
26.	പുനർജന്മം	0 4 0

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷന്റെ പല ശാഖകളിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന പല വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും [ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളവ] വില്പാൻ തയ്യാർ.

അപേക്ഷിക്കേണ്ട മേൽവിലാസം:—

മാനേജർ, അദൈവതാശ്രമം

കാലടി, A. O. & P. O.

ഒരുഭൂതംന.

കാലടി അദ്വൈതാശ്രമത്തിന്റെ ഇതരപര്യു
ള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാത്തവരായി
അധികം പേരുണ്ടാവാതിട്ടയില്ല. ആശ്രമത്തിന്റെ
ധാനമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സംസ്കൃതസൂക്തകൾ,
കുലം, ലൈബ്രറി, അഗതിമന്ദിരം ഹരിജനസേവക
സംഘങ്ങൾ, മനുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം മു
തലവയാണ്. പ്രസിദ്ധീകരണശാഖയിൽനിന്ന് ഇതി
മുപ്പതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധചെയ്തിട്ടു

യുദ്ധം നിമിത്തം മങ്ങിക്കിടന്ന ഈ ശാഖയെ
പ്പെടുത്താൻ ആലോചിക്കുന്നു. അതിലേക്ക് ഒരു
രൂപായുടെ മൂലധനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സകലരും
രമായ സംഭാവനകൾകൊണ്ട് സഹായിക്കുവാൻ
പേക്ഷ.

എന്ന്,

ആഗമചാനദസ.

